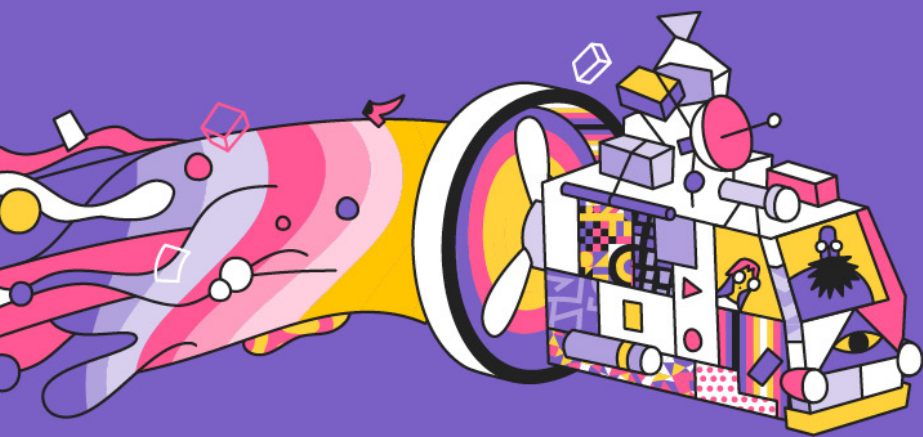

Do Nepaměti

Albatros

Do Nepaměti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Tomaš Končinsky a Daniel Špaček

Do Nepaměti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albatros

Do Nepaměti

Do Nepaměti je první román českého spisovatele Jaroslava Foglara, který vyšel v roce 1938. Román je určen mladému čtenářstvu a je charakteristický svým humorem a satirou na tehdejší společnost.

První vydání románu bylo v roce 1938, kdy se Jaroslav Foglar stal známým především díky svým povídkám a básním. Román Do Nepaměti se stal jeho prvním románem, který se setrvalostně udržel na českém literárním trhu.

Do Nepaměti je příběh o dvou mladých lidech, kteří se vydávají na cestu do Nepaměti, což je místo, kde se nachází všechny věci, které lidé zapomněli. Román je plný vtipných detailů a satirických komentářů na tehdejší společnost.

Do Nepaměti je dnes stále oblíbeným románem, který se čte nejen mladým lidem, ale i dospělým. Jeho humor a satira jsou stále aktuální a přitahují čtenáře.

Do Nepaměti je také důležitou součástí Jaroslava Foglara, který se stal jedním z nejznámějších českých spisovatelů. Jeho dílo je plné života a humoru, který dokáže přivést čtenáře do světa, kde se všechno děje.

Do Nepaměti je román, který se čte s velkým zájmem a který dokáže přivést čtenáře do světa, kde se všechno děje. Jeho humor a satira jsou stále aktuální a přitahují čtenáře.

Do Nepaměti je román, který se čte s velkým zájmem a který dokáže přivést čtenáře do světa, kde se všechno děje. Jeho humor a satira jsou stále aktuální a přitahují čtenáře.

Do Nepaměti je román, který se čte s velkým zájmem a který dokáže přivést čtenáře do světa, kde se všechno děje. Jeho humor a satira jsou stále aktuální a přitahují čtenáře.

Do Nepaměti je román, který se čte s velkým zájmem a který dokáže přivést čtenáře do světa, kde se všechno děje. Jeho humor a satira jsou stále aktuální a přitahují čtenáře.

napisali a nakreslili
Tomáš Končinský
a Daniel Špaček

Albatros

Nezapomeňte si k četbě knihy pustit původní
hudební doprovod a na všechno zapomenout!
www.donepameti.cz

Text © Tomáš Končinský a Daniel Špaček, 2022
Illustrations © Daniel Špaček a Tomáš Končinský, 2022
ISBN tištěné verze 978-80-00-06613-4
ISBN e-knihy 978-80-00-06615-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Kapitola 1	Tak na to zapomeň!	7
Kapitola 2	Podivný zvuk	15
Kapitola 3	Vcuc nacucnutej do výcucu	21
Kapitola 4	Do Nepaměti	29
Kapitola 5	Virvál podrazák	37
Kapitola 6	Máš na uchu nudli	49
Kapitola 7	Socha muže se špagetami	57
Kapitola 8	Tygří závětrí	67
Kapitola 9	Pompeje	77
Kapitola 10	Malý, začouzený balíček	85
Kapitola 11	Vzpomínat pouze v úředních hodinách!	93
Kapitola 12	Franz Prskavka	99
Kapitola 13	Dvojčata	109
Kapitola 14	Hlava nehlava	117
Kapitola 15	Poslední živá vzpomínka	123
Kapitola 16	Jeskynní chobotnice, humr a borovice	131
Kapitola 17	Paměťová laboratoř	139
Kapitola 18	Déjà vu	149
Kapitola 19	PPP	159
Kapitola 20	Krotitelka jednorožců	167
Kapitola 21	Jak postavit tygra	175
Kapitola 22	Jenomže právě jakože	183
Kapitola 23	Dočasná cibetka	191
Kapitola 24	Nejlepší pyžamo na světě	201
Kapitola 25	Zkus bublinu	211
Kapitola 26	My jsme vědci!	219
Kapitola 27	Kraj světa	227
Kapitola 28	Hvězdy	235
Kapitola 29	Tramvaj v 5:47	245
Kapitola 30	Epilog	255

Kapitola 1

**Tak na to
zapomeň!**

Řekla Jasmína mámě, když jí bylo oznámeno, že o víkendu pojede k tetě na oslavu druhých narozenin bratránka Jáchyma, načež byla poučena o tom, jak se má slušně hovořit s rodiči, a poslána nakoupit kakao a zakysanou smetanu na dort.

O den později už seděla na tetině gauči, obklopená početným příbuzenstvem.

Když si trochu posunula brýle na nose, všichni ti strýčkové a tetičky se slili v jeden velký neforemný chuchvalec, který se cpal dortem, s plnou pusou se k ní nakláněl, prskal na ni drobky a říkal: „Teda ty jsi zase vyrostla, kolik že ti je let? Už jedenáct? To není možné! Vždyť si tě pamatuju ještě jako malé miminko, jako tady Jáchyma!“

Když si brýle vyčistila od drobků a zase si je nasadila, začala se prohlížet rodinná fotoalba.

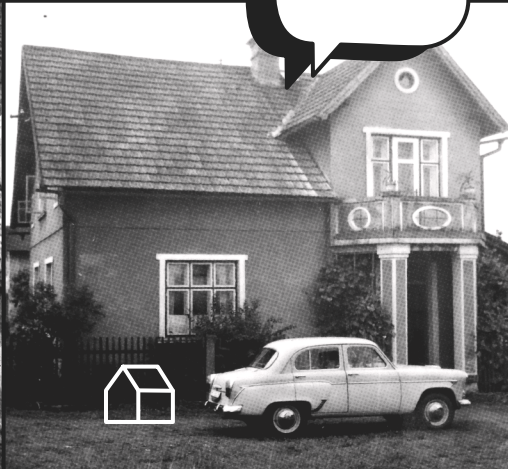
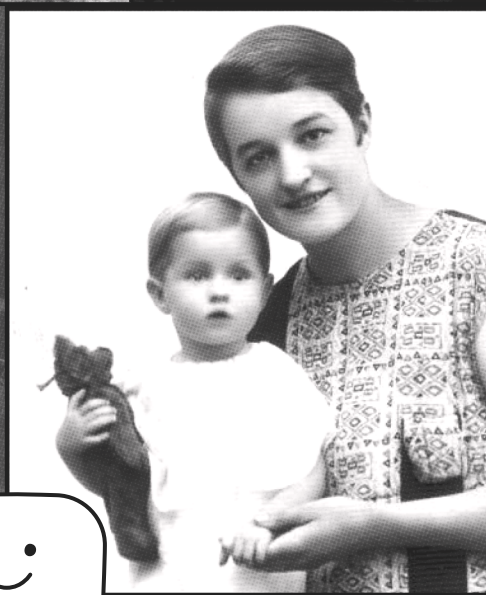
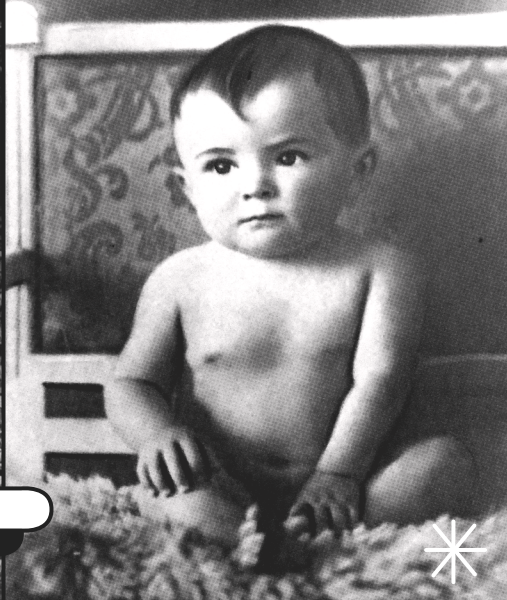
Desítky černobílých nebo vybledlých barevných fotografií s úplně neznámými lidmi, o kterých jí tvrdili, že jsou její pradědeček nebo prababička.

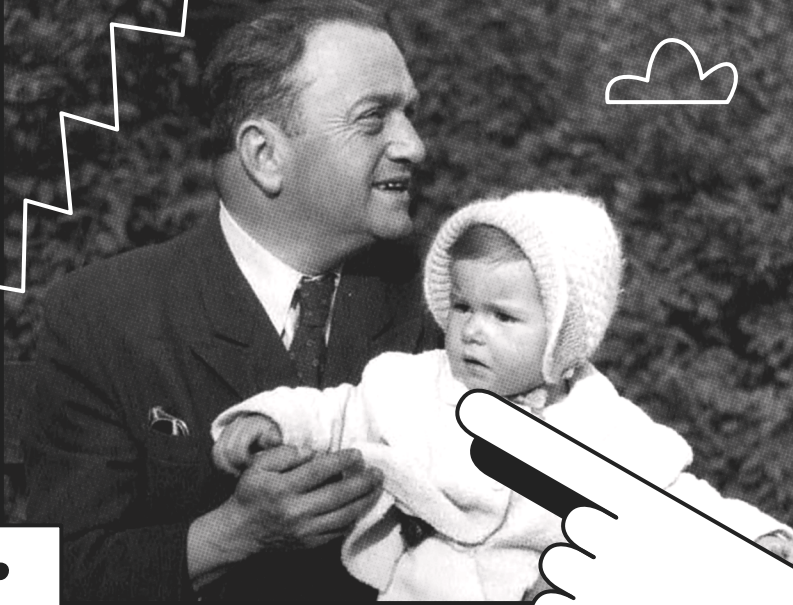
A její vlastní fotografie z mládí, na kterých nepoznávala ani sama sebe. Tohle ošklivý zamračený tlustý mimino mám jako být já? Tak to určitě...

Vážně, kdyby nebylo Jáchyma, Jasmína by oslavu asi nepřežila.

Naštěstí s malým bratránkem byla vždycky spousta legrace. Proto jí nevadilo, že se u tety přespává.

Ráno si s Jáchymem vlezou na gauč, dívají se na pohádky, on jí u toho skáče po hlavě a oba dělají vážně nechutné zvuky.

Někdy si hrají na mravence a mravenečníka a Jasmína běhá po pokoji s hadicí od vysavače u nosu a bratránek se nechá vcucnout a pak se tomu oba chechtají, až nemůžou popadnout dech.

Nejdřív ale musela večer mámě pomoci s nádobím.

„Když nás tu teta nechává přespat, musíme se jí nějak odvděčit. A přestaň se tvářit!“

Jasmína se tvářila dál, ale jen vevnitř, pro sebe. Přitom přemýšlela o těch fotografiích.

„Já nechápu, co na tom všichni mají? To je přece největší nuda na světě, prohlížet si starý fotky.“

„Lidi rádi vzpomínají, Jasmínko.“

„Já teda ne. Ty lidi na těch fotkách mi vůbec nic neříkají. Ani prababička a pradědeček.“

„Vidíš, přitom jsi na té fotce s nimi.“

„Jo, ale jako mimino. Vlastně si ani nepamatuju, že bych někdy byla takhle malá, jak to?“

„To si nepamatuje nikdo. Prvních pár let prostě každý zapomene.“

„Ale jak to?“

„To nevím, prostě to zmizí.“

„Jak zmizí?“

„Já nevím, Jasmíno.“

„Třeba mi ty vzpomínky někdo ukradne. Zloděj vzpomínek. Malej hnusnej fialovej skřet s velkejma krvavejma očima.“

„Vidíš, jak si sama umíš pěkně odpovědět.“

„A ty si jako taky nepamatuješ, jak jsi byla malá, mami?“

„Ne, ale zato si docela přesně pamatuju, že jsi mi chtěla pomoci s nádobím!“

Nakonec si ani nemohla hrát s Jáchymem, protože se u večere kousl do jazyka a plakal a nebyl k utišení.

Máma s tetou si kdoví proč myslely, že za to mohla ona, protože ho moc rozdováděla, takže na ni byly našťvané a ona byla našťvaná na ně a Jáchym pořád plakal, a když večer usínala, těšila se, až tenhle den konečně skončí.

Ještě že lidi zapomínají, říkala si unaveně, když se zavrtala pod peřinu na gauči vedle Jáchymovy postýlky.

Protože na tuhle oslavu chtěla zapomenout co nejrychleji!

Kapitola 2

Kapitola 2

Podivný zvuk

Vzbudil ji podivný zvuk.

Otevřela oči.

V Jáchymově pokoji něco temně bzučelo.

Zvedla hlavu.

Strop zmizel. Místo něj viděla jen tmou a velkou zakroucenou hadici, vedoucí k bratránkově postýlce.

Nejprve ji napadlo, že si Jáchym zase chce hrát na mravenečníka, pak ale zvedla ruce a nahmatala něco přímo nad sebou. Druhou, úplně stejnou hadici měla přisátou na hlavě!

Okamžitě hadici popadla a snažila se ji uvolnit.

Bzučení zesílilo a hadice začala pod jejíma rukama pulzovat a škubat sebou.

Někdo na ni našťavaně zavolal: „Hej!“

Jasmína nikoho neviděla, soustředila se hlavně na to, aby ze sebe strhla tu hnusnou hadici.

„No tak, nesahej na to, rozbiješ to, slyšíš?!“ křičel na ni ten hlas. Bzučení ještě zesílilo a Jasmína s hrůzou ucítila v hlavě tlak.

Na okamžik se jí zatmělo před očima a hlavou jí probleskl divoký sled prapodivně poskládaných obrázků – sáňkování u babičky, výlet do aquaparku, Vánoce u tety, písemka z češtiny, ukradená mámina voňavka, první pohled na zkrabatělého Jáchyma v porodnici, ten krásnej kluk ze školy, co se na ni někdy usměje

ve frontě na oběd... Ta věc mi vysává vzpomínky! zděsila se Jasmína.

„Přestaň, já nechci!“ křičela a stále se marně snažila strhnout z hlavy hadici. Ta ale držela jak přibitá.

Jasmína zavřela oči a snažila se všechny ty vzpomínky zase přivolat zpátky. Byl to hrozný chaos, vzpomínky z dávných dob se míchaly s těmi nejčerstvějšími a všechny jí chtěly uletět z hlavy, a ona je držela a za žádnou cenu nepouštěla. Něco nad její hlavou začalo strašlivě pískat a vrzat a sténat.

„Nepřevracej chod!“ ozval se znovu ten našťvaný hlas. „To je strašně nebezpečný! Vůbec nevíš, co všechno bys tím mohla...“

Ale víc se Jasmína nedozvěděla.

Ozval se zvuk, jako když žbluňkne kámen do vody, pak to zahučelo, prsklo, škytlo, najednou ucítla velký náraz a pak na chvíli necítla vůbec nic.

Bylo ticho.

Kapitola 3

Kapitola 3

**Vcuc nacucnutej
do výcucu**

A byla tma.

Pak bliklo nějaké světýlko a někdo začal hartusit: „No tak to je vážně výborný, tohleto. Vcuc úplně nacucnutej do výcucu! Ještě že jsem včas vytrh rozdělovač!“

Jasmína konečně nahmatala brýle, které jí náraz shodil z nosu, a zaostřila na podivný stroj, stojící kousek od ní. Těžko říct, co to bylo. Vypadalo to trochu jako autobus nebo vagón plně naložený balíčky, krabicemi, taškami, kufry, přepravníky a kontejnery převázanými provázky. Všude kolem se válely další balíky a velké svinuté hadice a jediné, co šlo zřetelně rozeznat, byla obří vrtule na zádi stroje.

Pak Jasmína konečně uviděla něco velkého chlupatého. Shýbalo se to u stroje a mocně to funělo.

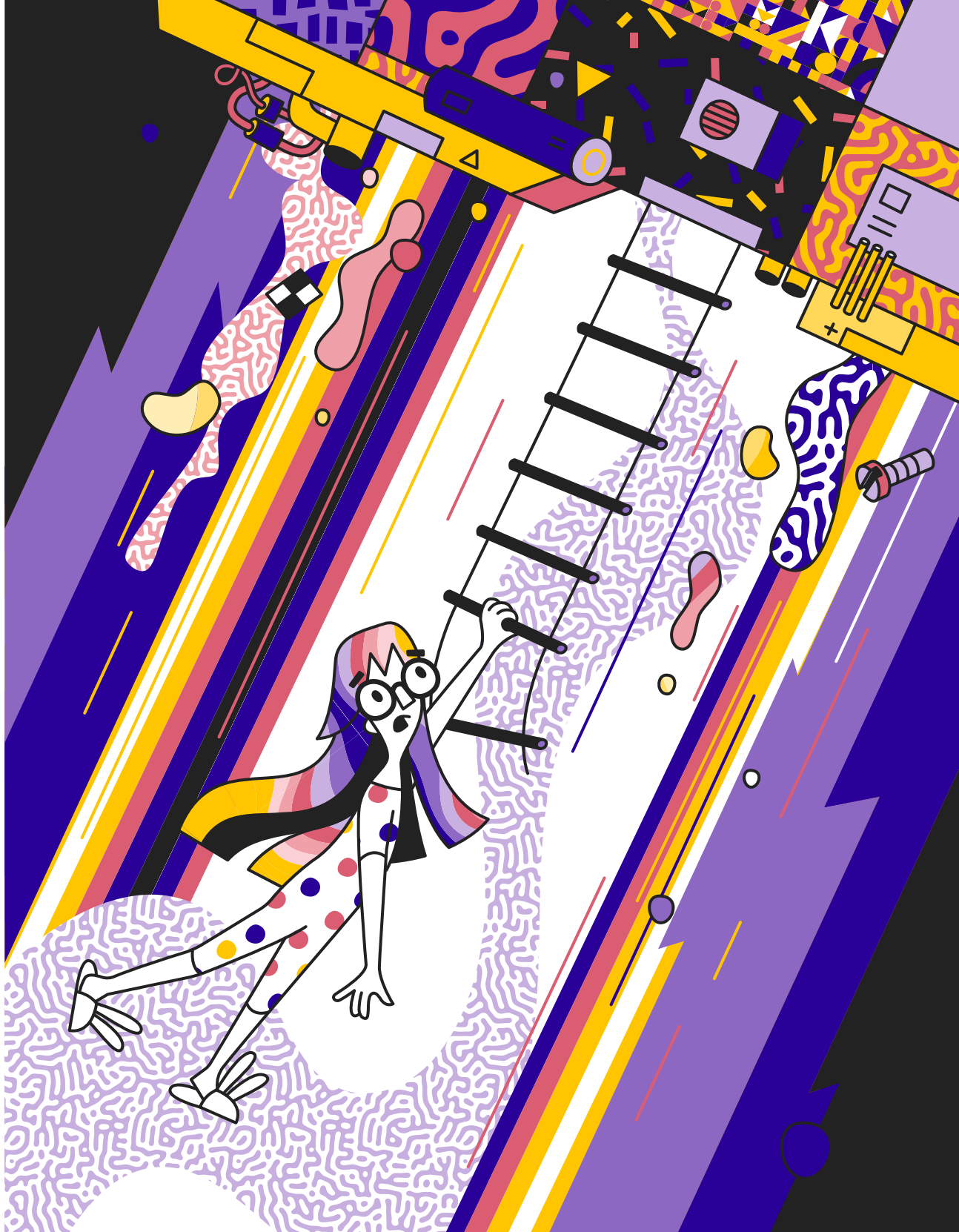
Že by to byl ten zloděj paměti? Vůbec ale nevypadal jako „malej hnusnej fialovej skřet s velkejma krvavejma očima“. Byl velký, mohutný a do očí mu zatím neviděla, protože se skláněl nad otevřenými dvířky do motoru v přední části a neustále mrmlal: „To taky mohlo celý pěkně bouchnout, tohlencto, a bylo by vymalováno. Měls namále, Virvále!“

„Kdo jste? Co to tady děláte?“ zeptala se ho Jasmína a chlupatý obr sebou leknutím trhl, až vrazil do motoru. V tu chvíli motor naskočil a celý ten prapodivný stroj se vznesl a začal slabě bzučet a světélkovat.

„Jupí, funguje to!“ zajásal obr spokojeně.

Pak se teprve otočil na Jasmínu.

Zjistila, že to velké chlupaté je nadměrně veliký kožich, ve kterém vězí hlava s divoce rozcuchaným plnovousem

a malými očky za tlustými obroučkami brýlí, které se trochu podobaly těm jejím.

„Málem jsi to celý vyhodila do vzduchu, kazisvětko!“

Jasmína pořád nic nechápala. „Kdo jste? Co jste dělal u Jáchyma v pokoji a vůbec u tety v bytě? Co jsem to měla na hlavě za hadici a – co to má všechno být?“ vychrlila na něj.

Obr začal sbírat všude po zemi popadané balíčky a strkat si je do kapes v kožichu.

„Vincenc Virvál, jméno mé. Světoznámý sběratel, znalec a posuzovatel.“

„Ale čeho?“

„Přece vzpomínek! Jen podívej, kolik jich tu mám.“ Obr pyšně ukázal na svůj létající povoz přeplněný haraburdím a pokračoval: „Dokážu velmi efektivně zaměřit, oddělit a zakonzervovat jakoukoli vzpomínku v rozsahu až sto let! Není pro mě ale samozřejmě problém zpracovat i vzpomínky starší, vzpomínky falešné, potlačované, dokonce i skleroticky rozkouskované. Samozřejmě ale nejlepší na sběr jsou vzpomínky zcela čerstvé, teprve se rodící. S těmi se pak dá krásně dál pracovat.“

V tu chvíli k němu Jasmína přiskočila a chytila ho za ruku s balíčkem.

„Jáchym! Vy jste mu ukradl vzpomínku na jeho narozeniny!“

Obr se jí pokoušel vykroutit, až na něm Jasmína plandala ve vzduchu: „Ale jaképak ukradl. Já jsem ji pouze vyextrahoval.“

Jenže Jasmína měla jasno: „Ukradl jste ji! A mně jste se taky pokoušel ukrást vzpomínky! Okamžitě to všechno vraťte!“